

valorizációt nem ismernek, merthiszen az eldöntött esetben nem a francia vagy román jog volt alkalmazandó, és nyert alkalmazást, hanem a magyar jog.

A Kúria 4685/1930. sz. döntése (Jogi Hirlap 1932: 205. sz.) már koncessziót tesz a fenti merev elzárkózással szemben. Az ott eldöntött eset szerint alperes jogelődje 1929-ben Münchenben felperestől 5.000.— németbirodalmi márkát vett kölcsön. Ennek visszafizetését a kölcsönadó 1924-ben követelte. A Kúria arra az álláspontra helyezkedett, hogy „a belföldiek között olyan külföldi pénznemben keletkezett követelés, amely elértéktelenedett, az átértékelhetőséget illetően nem eshetik más megítélés alá, mintha magyar korona pénznemben keletkezett volna”. A külföldi pénznem felértékelésének lehetőségét ezen döntés tehát — helyesen — elismerte, ami mellett az a megszorítás, hogy ennek csak akkor volna helye, ha a kötelmi viszony belföldiek között áll fenn, indokolatlan és külföldi viszonylatú magánjogunk alapvető tételeibe ütközik, mert a külföldi honost a követelésnek teljes értéke illeti meg, és ennek csak a Valor. törvény előbb hivatkozott 32. §-a lehet csak az akadálya, vagy korlátja (viszonosság hiánya, retorzió), és a törvény rendelkezése folytán ez is csak akkor, ha történetesen magyar honos adóssal áll szemben.

Dr. Balla Ignác.

JOGÉLET

A kamarai választások után. A kamarai restauráció három ciklusban véget ért. Az ügyvédi tanács, majd a vizsgáló bizottság tagjainak megválasztása után jött a nagy választás, a kamarai tisztikarnak és választmánynak újjáalakítása. A választási harcok nagy szenvedélyei elcsendesültek, de aligha lehet kesernyesség nélkül a választási mozgalmakra visszagondolni. A választás eredményének érintése nélkül, amelynek jószágáról mindenki egyénileg alkotja meg a maga véleményét, az ügyvédség egyetemes érdekét szem előtt tartó objectivitás magában a választási mozgalmakban sok kivetni valót talál. Minden nagyobb arányú választási mozgalom kivált egy bizonyos hevességet; a korteskedés izgalmainak túlfűtött levegőjében történnek dolgok, amelyeket utóbb nyugodtabb időben talán még elkövetőik és részeseik sem mindenben helyeselnek. Nem csak ezek a kirívó túlzások a szépség foltjai a választási mozgalomnak; ezek átmeneti jelenségek, amelyek komolyabb elbírálásra számot nem tarthatnak, arra nem is alkalmasak.

Amit felöltő hibának látunk, az a hihetetlen ambíció-áradat, amely jelöltetésre, „érvényesülésre” törekszik. Túlteng bennünk az önérzet, a magunk személyének túlbecsülése. Irigyléssel kellene gondolni az ügyvédi karra, ha összességét akkora önérzet töltené el egységes életnyilvánulásában, mint amekkora önérzettel egy-egy ügyvéd küzd a maga valaminő jelöltségéért. Az ügyvédség az una eademque nobilitas népe, mindenki egyenlő értékűnek tartja magát a nála szerencsésebbel, de ez az una eademque nobilitas demokráciája valójában nemesi demokrácia. Az ügyvédség hasonlatos a tisztí századhoz, amelyben mindenki tiszt és közkatona nincs. De ne feledjük el, hogy a demokrácia csak egyforma jogokat és egyforma kötelezettségeket jelent, de sajnos nem jelenthet — egyforma képességeket. Egy német közmondás azt tartja: Die Genies sind inkommensurabel, a geniek összemérhetetlenek. Minden választásnál pedig épen az értékek összeméréséről volna szó, de sokszor a választásnak ez az elvont tisztaságu hivatása sikkad el és nem az értékek összemérése dönti el a választás sorsát. Arról nem is beszélünk, hogy a geniek összeméréséhez sokszor hiányzik a genie, — legalább is az egyik oldalon. Nem fontos, hogy a kari közvélemény kit hogyan értékeli, a választási serpenyőbe dobott Brennus kard a párt szempontja, hogy ki vagy kik állnak a jelöltség várományosai mögött. A pártok nem a legértékesebb, hanem a párt szempontból leghasználhatóbb embereiket portálják; jó szerencse, ha véletlenül a két szempont egy személyben összetalálkozik. Erre a véletlenre azonban még sem szabadna bízni az események alakulását. A karnak pedig egy elég jelentős része marsalbotot érez a tarsolyában és ha már generális nem lehet, legalább a napos káplárságra vágyakozik. A jelöltségért talán nagyobb harc folyik, mint a jelölő listára mégis csak rákerült kollegák megválasztása körül. Példáit láttuk annak, hogy a jelöltetés érdekében máról-holnapra pártot változtattak egyesek. A kamarai választáson nincs lélekvasárlás, de van lélekvandorlás: az egyik pártból a másik pártba való átsétálás, a pártoknak, a pártok programjainak, sőt a kar lélekvandorlásban nem hívő, de azt végrehajtó derék braminjei gondolkodásának minden változása nélkül. A kamarai braminoknak ez a vandorlása közmegeütözést sem vált ki; közönyösen megyünk el mellettük, holott a kritikátlanságnak ez az apátiája nem örvendetes, mert az ellenörzés tudata, a karbeliek esetleges kritikájától való tartózkodás az ilyenmü jelenségeket elfojtaná, vagy legalább is kisebb mértékre szorítaná.

Ennek a közönynek nyilván nem a kar erkölcsi érzékenységének a kisebb foka a magyarázata, hanem az a kö-

rülmény, hogy a kamara pártjait a választási összecsapás hevésségének látszata ellenére elvi, programmbeli ellentétek nem választják el. A különböző pártok csak különböző személyi csoportosulások, de nem különböző programmok, különböző célkitűzések. A mindenkori kamarai ellenzék, ha az ellenzék létének valamilyes komoly tartalmat akarunk mégis csak betudni, tulajdonképeni eltérése, hogy erőteljesebb cselekvést kíván, de viszont épen e körül az a hibája is, hogy a kamara fellépését tartja az egyetlen döntő tényezőnek és hogy a kamarának csak akarni kell és az eredmény számára már is biztosítva van. Ez a gondolatmenet azonban a napi krónikás feladatát túlhaladná; úgy érezzük, hogy nemcsak a kamara belső harmoniáját, de a kamara fellépésének nagyobb egységességét és az egységesség révén e fellépés átütő erejének növekedését eredményezné, ha jobbról és balról jó szándéku emberek a zöld asztalhoz leülnek, annak tudatában, hogy az ügyvédség érdekküzdelmé is csak az idegen érdekekkel való kompromisszumos összeegyeztetés útján vívható meg.

A közéleti krónikás bírálatot akart gyakorolni, amelynek ne tessék szemére vetni, hogy erkölcsi fensőbbiséget arrogált magának. Vesse el a tollat, aki ilyfajta kérdésekben nem tud személyes súlyán vagy jelentéktelenségén túlmenve egy akár mesterségesen megteremtett fensőbbiség érzésével beszélni. A krónikás személye elvész és az ő hangján keresztül az összesség az egyéni érdeken felülálló, az egyéni érdeket nem tekintő tárgyilagosság szólal meg. A nappal kopott ruhában járó színész, este kiáll királyi palástban és királyi pózban a szinpadra és feledteti a maga egyéni kopottságát. Bocsáttassék meg tehát e soroknak is az anonimitás királyi póza.

K. N.

A nyári törvénykezési szünet kérdésében tárgyalnak az illetékesek; tudomásunk szerint az igazságügyi kormányzat már a közeljövőben élni akar azzal a joggal, amelyet a Te. törvény adott meg számára és ezt a kérdést rendeleti úton kívánja szabályozni.

A magunk részéről két részletkérdést illetően óhajtunk a problémához hozzászólni. Az egyik: milyen hosszú legyen a törvénykezési szünet; — a másik kérdés: mi történjék a szünet alatt esedékessé váló perorvoslati beadványokkal?

A szünet időtartama kérdésében az az álláspontunk és azt hisszük, hogy felfogásunk az ügyvédi társadalom széles körében helyeslésre talál, mikép a szünet legyen inkább rövidebb (egyhónapos és nem hathetes, mint egyesek javasolják), de minél kevesebb kivétel szakítsa meg az ügyvéd pihenőjét. Azért mondjuk, hogy az ügyvéd pihenőjét, mert hiszen a bírák tör-